

Sygn. akt III CNP 13/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko M. B.
o zachowek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 kwietnia 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie o zachówek w ten sposób, że powództwo oddalił.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarga niespełniająca tego wymagania dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. W skardze powoda nie wskazano przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga podlega odrzuceniu. Należy zaznaczyć, że wskazanie takiego przepisu jest samodzielnym, odrębnym od innych elementem konstrukcyjnym (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), nie może być więc łączony z innymi elementami ani zastępowany przez nie.

Tylko na marginesie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, iż niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy przy wydaniu orzeczenia dopuszczono się rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa w zakresie regulacji istotnych i nie uzasadniających odmiennych ocen. W szczególności uznaje się, że nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez orzekający sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa, przeciwny bowiem pogląd zagrażałby takim wartościom, jak stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca

2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 13 grudnia 2007 r., I BP 36/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 36 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2007 r., III CNP 37/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 94).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).